

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον κ. Υπουργό Οικονομικών

Θέμα: Η αστοχία του προγράμματος προσαρμογής και τα σημερινά αδιέξοδα

Ήδη από τους πρώτους μήνες του 2012 είχε γίνει γνωστή η εκτίμηση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου σχετικά με την εσφαλμένη συνταγή που εφαρμοζόταν στην χώρα μας, και με αποτελέσματα ακριβώς τα αντίθετα των προβλεπομένων. Η ακραία μείωση εισοδημάτων και οι περικοπές δαπανών προκαλούν ύφεση μεγαλύτερη του αναμενόμενου, με αποτέλεσμα τα κρατικά έσοδα από την οικονομία να παραμένουν σε συνεχή υστέρηση έναντι των στόχων. Η αστοχία του προγράμματος προσαρμογής δεν οφειλόταν στο μέγεθος των αρχικών προβλημάτων (υψηλού δημοσίου χρέους και ελλείμματος), αλλά στην ακραία μονομέρεια της συνταγής, η οποία επιδεινώνει αντί να λύνει τα προβλήματα και ουσιαστικά τα καθιστά ανεπίλυτα: ανεργία και αποεπένδυση λαμβάνουν εκρηκτικές διαστάσεις αλλά και εξ αυτής της κατάστασης ένα διαχειρήσιμο χρέος μπορεί να καταστεί μη βιώσιμο.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Η πεποίθησή σας, ότι η σκληρή λιτότητα που εφαρμόζετε συνιστά μονόδρομο για την σταθεροποίηση και ανάκαμψη της οικονομίας είναι εντελώς παράλογη. Αν και διαπρεπής οικονομολόγος, ξεχνάτε, ότι παρόμοια σχέση ανάμεσα στη λιτότητα και την ανάκαμψη δεν έχει επαληθευτεί ποτέ πουθενά στον κόσμο και ποτέ στην ιστορία της παγκόσμιας οικονομίας; Εάν στη χώρα μας η λιτότητα ήταν προθάλαμος, κι όπως υποστηρίζετε, για την ανάπτυξη της οικονομίας, αυτό θα αποτελούσε παγκόσμια πρωτοτυπία, που θα ανέτρεπε τα δεδομένα της οικονομικής εμπειρίας και οικονομικής θεωρίας. Αυτό που συμβαίνει τον τελευταίο χρόνο δεν είναι τίποτε άλλο παρά αυτό ακριβώς που αναμενόταν: μεγαλύτερη ύφεση και εκτίναξη της ανεργίας σε όλο και υψηλότερα επίπεδα, με συνέπεια σήμερα να αναδεικνύονται από κάθε πλευρά η δραματική κατάρρευση της οικονομίας και η μη βιωσιμότητα του χρέους.

Παρ' όλα αυτά, ο παραλογισμός συνεχίζει. Κι ενώ οι επενδύσεις όχι μόνον δεν έρχονται στην χώρα, αλλά αντιθέτως διαρρέουν, η κυβέρνηση επιμένει, ότι με τις συνεχιζόμενες περικοπές δαπανών και τις φορολογικές αφαιμάξεις στα εισοδήματα προσελκύει επενδύσεις και δημιουργεί θέσεις εργασίας.

Πλεόνασμα, και για το οποίο γίνεται πολύς λόγος το τελευταίο διάστημα, σημαίνει αύξηση των δημόσιων εσόδων έναντι των δημόσιων δαπανών. Πρακτικά αυτό σημαίνει, ότι το κράτος παίρνει από την οικονομία περισσότερα έσοδα από ό,τι της επιστρέφει μέσω των δημόσιων δαπανών. Εάν το έλλειμμα σημαίνει πρόσθετη αιμοδότηση της οικονομίας, το πλεόνασμα σημαίνει με τη σειρά του πρόσθετη αφαίμαξη, και με τραγικές για την πραγματική οικονομία συνέπειες, όπως τις βιώνει η χώρα σήμερα. Το πλεονασματικό ισοζύγιο σημαίνει ακόμη πιο εξασθενημένη οικονομία, και μάλιστα σε μια στιγμή που η τελευταία πλήττεται από έντονη και μακροχρόνια ύφεση και θα είχε αυτονόητη ζωτική ανάγκη από ρευστότητα και από αύξηση και όχι μείωση δαπανών. Το σημαντικότερο πρόβλημα, και που επιμένετε να το αγνοείτε, είναι οι αρνητικές συνέπειες του πρωτογενούς πλεονάσματος στην πραγματική οικονομία. Υποστηρίζετε, ότι με την προβλεπόμενη αύξηση του πλεονάσματος σε 4,5% του ΑΕΠ δημιουργούνται προϋποθέσεις για ταχεία έξοδο της χώρας στις αγορές και για ανάκαμψη της οικονομίας. Ενόσω η οικονομία παραμένει εγκλωβισμένη σε ύφεση (27%) και η συνολική ρευστότητα αρνητική (-5% το χρόνο), κάθε πολιτική εξαγωγής πρωτογενούς πλεονάσματος δεν θα περιορίζει κατ' ασφαλή τρόπο ακόμη περισσότερο την ικανότητα ανάκαμψης;

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Με την εφαρμογή του μνημονίου, και παρά τις τεράστιες φορολογικές επιβαρύνσεις της τελευταίας τετραετίας, τα δημόσια έσοδα όχι μόνο δεν αυξήθηκαν, αλλά αντιθέτως μειώθηκαν. 59,2 δις ευρώ υπολογίζονται το 2010 και 54,7 δις εφέτος. Η υπέρμετρη φορολόγηση αφαιμάζει τα εισοδήματα, καταστρέφει την οικονομία, μειώνει τις αποδόσεις των φόρων. Εάν, παρ' όλα αυτά, επαίρεται το υπουργείο σας σήμερα για κάποιο πρωτογενές πλεόνασμα, αυτό δεν οφείλεται σε αύξηση των εισόδων αλλά στις δραματικές περικοπές των δημοσίων δαπανών, που από 75 δις ευρώ που ήταν πριν από τέσσερα χρόνια, το 2009, έχουν συρρικνωθεί σήμερα στα 55 δις ευρώ. Σε εξέχουσα θέση στις περικοπές στις δημόσιες επενδύσεις που κάνετε είναι αυτές που ενισχύουν την ικανότητα ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας. Έχουν περικοπεί δαπάνες για εκπαίδευση και έρευνα, υγεία, περίθαλψη, για νοσοκομεία, φάρμακα ακόμη και για επιδόματα ανεργίας. Συνολικά, οι περικοπές δαπανών κοινωνικού περιεχομένου κυριαρχούν όλων των άλλων. Το κόστος δηλαδή από την επίτευξη πρωτογενούς πλεονάσματος πέφτει στους ώμους των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων: στους άνεργους, ειδικά στους νέους, συνταξιούχους, φτωχούς υπερήλικες, ασθενείς και κοινωνικά αδύναμους. Δεν αντιλαμβάνεστε, ότι αυτή η επιλογή όχι μόνον δεν επισπεύδει την ανάκαμψη της οικονομίας, κι όπως επιμένετε να ισχυρίζεστε, αλλά αντιθέτως την απομακρύνει όλο και περισσότερο; Εάν στο παρελθόν τα δημόσια ελλείμματα υπονόμευαν τη σταθερότητα της οικονομίας, πως αυτή σήμερα δεν απειλείται και μάλιστα πολύ περισσότερο από τα επιδιωκόμενα πλεονάσματα, και που συνιστούν περαιτέρω αφαίμαξη της αποδυναμωμένης ελληνικής οικονομίας; Μπορεί το κράτος να «εξυγιαίνεται» με αντίτιμο την καταστροφή της οικονομίας και τον αποδεκατισμό της κοινωνίας; Εάν το έλλειμμα ευθραυστοποιεί σε βάθος χρόνου την οικονομία, το πλεόνασμα δεν την καταπνίγει στο παρόν;

Αθήνα, 28 Αυγούστου 2013

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών